

HOMILIE 32^e ZONDAG B 2009 - WILLIBRORDZONDAG

“Weet gij of deze wijdelingen de priesterwijding waardig zijn?” vraagt de bisschop bij elke wijding aan de rector van het seminarie. De rector antwoordt daarop, dat hij daartoe op vele plaatsen advies heeft ingewonnen en dat zij dus waardig bevonden zijn. De zorg van de bisschop is gerechtvaardigd, want het evangelie van vandaag waarschuwt ons voor ambtsdragers die zichzelf waardig achten. Jezus heeft niet zo'n behoefte aan mensen die zich op hun waardigheid laten voorstaan. Jezus is heel duidelijk en direct: “Wacht u voor de schriftgeleerden, die graag in lange gewaden rondlopen, die zich laten groeten op de markt, belust op de voornaamste zetels in de synagogen en op de ereplaatsen bij de maaltijden.” Misschien zal iemand denken, dat deze woorden enkel op de tijd van Jezus van toepassing zijn. Toch weet iedereen, dat ook kerkelijke en wereldlijke ambtsdragers anno 2009 hun zwakheden hebben. Met de regelmaat van de klok vallen er ergens kerkelijke of wereldlijke ambtsdragers door de mand. De waarschuwing van Jezus moet ons stil maken, voorzichtig, bescheiden.

“Wacht u voor de schriftgeleerden.” Deze waarschuwing is ook belangrijk, omdat ambtsdragers altijd een voorbeeldfunctie hebben. Wij spreken schande van een agent, die na een verkeerscontrole zelf een snelheidsduivel blijkt te zijn. Maar erger nog is hoe leden van het engelse parlement zelfs hun eigen zonden nog durven te declareren bij de overheid. Maar vooral een priester dient ons voorbeeldig voor te gaan in geloof in God en liefde tot de naaste. Verder kan een voorbeeldig priester jonge mannen de weg naar het priesterschap wijzen. Maar soms helaas kan ook het gedrag van de priesters aanstoot geven. Zij lijken weliswaar oprecht en vroom, want ze verrichten immers hun gebeden met grote nauwgezetheid. Maar helaas, de ervaring leert, dat priesters in twee werelden kunnen leven. Het materialisme, de zucht naar geld en goed kan ook hen in de greep krijgen en de lange gebeden blijken maar schijn. Zeker in onze dagen zal de priester erop beoordeeld worden, of het woord, dat hij preekt en het leven dat hij leidt, met elkaar in overstemming zijn en of de liefde voor God samengaat met liefde voor Gods mensen. Het persoonlijke leven moet herkenbaar zijn als een priesterlijk leven, dat altijd zelfgave inhoudt, beschikbaarheid, dienstbaarheid. Ook de goedheid, de vrijgevigheid, het geduld, de vergevingsgezindheid, de mildheid, de vriendelijkheid en gastvrijheid hebben hun evangeliserende waarde en weten mensenharten te openen en ontvankelijk te maken voor Gods evangelie en Zijn Kerk.

“Wacht u voor de schriftgeleerden! waarschuwt Jezus. Jezus laat zich niet verleiden door menselijk opzicht. Hij is niet onder de indruk van mooie gewaden. Zittend bij de offerkist ziet hij, hoe mensen hun gaven opzichtig in de offerkist laten vallen. Zij hopen dat hun goede giften met vriendelijkheid en instemming begroet worden. Maar Jezus kijkt met andere ogen naar mensen en hun gaven. “Er kwam ook een arme weduwe, die twee penningen, ter waarde van één cent, in de offerkist wierp.” Voor de toeschouwers zet zo'n gift geen zoden aan de dijk. Zo'n arme vrouw is daarom het groeten nauwelijks waard. Maar Jezus denkt er anders over: “Die arme weduwe heeft het meest geofferd van allen die iets in de offerkist wierpen. Allen wierpen zij er iets in van hun overvloed, maar zij offerde van haar armoede: al wat ze bezat. Alles waar ze van leven moest.” Terwijl iedereen haar over het hoofd zag, wordt deze arme vrouw door Jezus aan alle wereldlijke en kerkelijke ambtsdragers ten voorbeeld gesteld. Zij krijgt van Jezus een grotere waardigheid toegekend. Zij heeft het egoïsme overwonnen, de zelfzucht, de grootdoenerij. Zij kan wel niet optrekken met de gegoede klasse. Zij wordt nooit op de politieke lijst geplaatst, maar zij durft het wel aan om op God te

vertrouwen. Alles waar zij van leven moest, wierp zij in de offerkist. Zij stond het af aan God, aan Wie zij haar leven had toevertrouwd. Zij getuigt van een groot Godsvertrouwen. Deze geloofshouding was in haar tot een deugd, tot een tweede natuur geworden. Waar is ons Godsvertrouwen gebleven? Zo houdt deze arme vrouw ons een spiegel voor.

Jezus zet de wereld op zijn kop. Hij gaat op een andere manier met mensen om. Jezus kijkt niet naar de kerkelijke of wereldlijke status, die mensen zichzelf hebben aangemeten. Jezus ziet naar het hart van een mens, of dat hart puur is en oprecht, integer en gelovig. Moge de Heer ons aan ons hart herkennen als zijn trouwe volgelingen. Amen.